

Hồi 13

Trong Đại Lao Long Thiên Tự

Tiểu hòa thượng, ai bắt ngươi phải đội cái lư hương trên đầu vậy?

Lỗ Trình vừa bung mâm cơm vào thạch lao vừa nói:

- Tiểu bối bị sư phụ trừng phạt.

- Du Tăng trừng phạt ngươi à? Lão bắt ngươi đội lư hương này bao lâu rồi mà trán ngươi đỏ ao vậy? Bộ ngươi không biết nóng sao?

- Đã bị phạt thì phải chịu đựng chứ.

Lão nhân râu tóc bạc phơ, chân tay đều bị xích vào vách đá thạch lao nhưng thần sắc lại bất phàm. Đôi tinh nhãn của lão sáng ngời như muốn phát quang thấu tâm thức của người đối diện.

Lão nhìn nén cơm trắng với đĩa muối vừng:

- Hôm nay tiểu hòa thượng cắt mất phần thịt của lão rồi à?

Lỗ Trình nhăn nhó.

Lão nhân nhìn Lỗ Trình nói:

- Sao ngươi lại nhăn?

- Cũng bởi vì mấy miếng thịt mà Lỗ Trình mới phải đội cái lư hương này đấy.

Đôi mày chổi xể bạc phếch của lão cau có:

- Hừ, chẳng lẽ vì mấy miếng thịt mà Du Tăng lão trọc phạt tiểu hòa thượng à?

Lỗ Trình nhìn thẳng vào mặt lão nhân:

- Nhiếp Thần Quân lão tiền bối đừng có gọi Du Tăng sư phụ là lão trọc được không?

- Ờ... ờ... lão sẽ không gọi như vậy. Nhưng sao ngươi lại bị Du Tăng phạt đội lư hương?

Lỗ Trình gãi đầu:

- Không giấu gì lão tiền bối, tiểu bối trốn chùa ra ngoài tìm mấy con khuyển hoang đặng tiếp đãi bằng hữu.

Lỗ Trình vừa nói dứt lời, Nhiếp Thần Quân ngửa mặt cười sang sảng. Tiếng cười của lão nghe tựa như những tiếng thanh la vỗ vào nhau khiến cho cả tòa thạch lao vang động.

Nhiếp Thần Quân cất tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt đó nhìn Lỗ Trình nói:

- Tiểu hòa thượng trốn chùa ra ngoài ăn thịt chó rồi bị lão Du Tăng phạt có phải không?

Lỗ Trình gật đầu:

- Kể từ hôm nay sư phụ không cho tiểu bối ra ngoài nữa mà phải sám hối đội chiếc lư này. Chính vì lẽ đó mà lão tiền bối không có được miếng thịt ngon để ăn cơm.

- Ấy... không sao, không sao, miễn tiểu hòa thượng còn nghĩ đến lão phu là được rồi.

Nhiếp Thần Quân thở dài rồi nói:

- Nếu lão phu có được một đệ tử như tiểu hòa thượng thì hay quá.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Đâu được, Lỗ Trình đã có sư phụ là Du Tăng rồi.

Nhiếp Thần Quân bung chén cơm và lấy và để rồi buông xuống, lão chắc lưỡi:

- Ái chà, cơm ngon quá!

- Không có thịt mà lão tiền bối ăn cũng thấy ngon sao?

Nhiếp Thần Quân gật đầu:

- Rất ngon. A, đến bao giờ thì người hết thọ hình phạt đội chiếc lư hương trên đầu?

- Bốn mươi chín ngày.

- Trời đất! Bộ lão Du Tăng muốn luyện tiểu hòa thượng thành thiết đầu đà hay sao mà bắt người đội lư hương bốn mươi chín ngày?

Lỗ Trình hỏi lại Nhiếp Thần Quân:

- Thiết đầu đà là gì?

- Là môn công phu luyện cái đầu cứng như kim cương bất hoại đó.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa đẩy mâm cơm qua ô cửa tò vò. Lão nhìn Lỗ Trình hỏi:

- Bên ngoài có gì vui không?

Lỗ Trình nghiêm mặt:

- Chẳng có gì vui hết, ngoại trừ sự xuất hiện của chủ nhân tiểu hắc kỳ.

Nhiếp Thần Quân giật cánh tay, xích va vào vách đá khua leng keng:

- Tiểu hòa thượng nói chủ nhân tiểu hắc kỳ đã xuất hiện rồi à?
- Sao tiền bối lại khẩn trương như vậy?

Nhiếp Thần Quân khoát tay:

- Không có gì, không có gì.

Lỗ Trình bung mâm cơm:

- Tiểu bối cáo từ, chiều gặp lại lão tiền bối.
- Khoan, tiểu hòa thượng khoan đi.
- Tiền bối có gì muốn nhờ Lỗ Trình?

Nhiếp Thần Quân nhìn qua ô cửa tò vò:

- Tiểu hòa thượng muốn học võ công của lão phu không?

Lỗ Trình tròn mắt lắc đầu nguây nguây:

- Đâu có được, nếu học võ công của lão tiền bối hóa ra Lỗ Trình đã phụ lòng sư phụ.
- Không được đâu.

Giương mặt của Nhiếp Thần Quân sa sầm hẳn xuống:

- Lão phu thân bị giam trong thạch lao của Long Thiên Tự khổ sở như thế nào tiểu hòa thượng biết rồi.

Lỗ Trình gãi đầu:

- Lỗ Trình biết chứ, nhưng Lỗ Trình chỉ có thể giúp lão tiền bối cái ăn cái uống mà thôi, chứ không dám cãi lệnh sư phụ.

- Lão phu biết. Lão có bị giam ở đây bao nhiêu lâu cũng được nhưng lão chỉ sợ một ngày nào đó sư phụ của người bị hại thì không biết lão và tiểu hòa thượng sẽ ra sao nữa?

Nhiếp Thần Quân thở dài.

Lỗ Trình hỏi:

- Thế lão tiền bối có thể cho tiểu bối biết ai hại sư phụ không?
- Lão có nói ra người cũng không tin.
- Lão tiền bối thử nói ra xem.

- Nói ra bây giờ chưa phải lúc, nhưng lão có thể nói người hại sư phụ người chính là người của Long Thiền Tự. Chính vì lẽ đó mà người nên học võ công của lão.

- Người của Long Thiền Tự mà hại sư phụ à. Làm gì có chuyện đó.

- Người không tin, nhưng đến khi người chịu tin ta e đã muộn lắm rồi. Cách đây vài hôm ta nghe có cuộc tỷ thí bên ngoài, cả hai người tỷ thí nội công đều dùng những tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọa Long.

Lỗ Trình gật đầu:

- Lão tiền bối ở trong nhà lao mà vẫn biết chuyện xảy ra bên ngoài, hay thật đó. Hôm đó, chính chủ nhân tiểu hắc kỳ và Ma Thần Cát Giã tỷ đấu ở ngoài chùa. Không biết họ đến đây để làm gì?

- Họ đến tìm lão phu đó. Tiểu hòa thượng học võ công của lão phu nhe!

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không được đâu. Sư phụ sẽ bắt Lỗ Trình đội chiếc lư hương này suốt đời mất.

Nhiếp Thần Quân lắc đầu, vẻ mặt của lão hiện ra những nét ủ ê sâu thẳm:

- Số phận của lão chắc phải chôn thây trong gian thạch lao mà ôm theo những nỗi oan khiên.

Lão gục đầu vào vách đá.

Lỗ Trình xúc động nhìn Nhiếp Thần Quân:

- Lão tiền bối đừng bi lụy, chỉ cần lão tiền bối chờ thêm một thời gian nữa đến kỳ hạn đại hội chư tăng ở Thiếu Lâm. Lỗ Trình sẽ cùng với sư phụ đích thân lên Đại Hồng Bảo Điện xin với phương trượng ân xá cho lão tiền bối.

Nhiếp Thần Quân ngẩng lên, lão cau có nói:

- Lão phu không cầu xin những lão trọc ở Thiếu Lâm phóng thích lão. Lão chỉ cần tiểu hòa thượng thụ giáo võ công của lão mà hợp nhất Thất Kỳ Ngọa Long.

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Tiểu bối đã nói rồi, tiểu bối không thể học võ công của lão tiền bối mà. Bộ lão tiền bối muốn Lỗ Trình phải đội chiếc lư hương này suốt đời sao. Bốn mươi chín ngày, đầu của Lỗ Trình sắp biến thành đá rồi.

- Tiểu hòa thượng không biết gì cả, nếu người hợp nhất được Thất Kỳ Ngọc Long thì có thể người sẽ trở thành Phương Trượng Thiếu Lâm Tự đó.

- Ấy, Lỗ Trình chỉ muốn làm sãi gia ở Long Thiền Tự thôi.

Nhiếp Thần Quân bực dọc:

- Vậy người thả lão ra đi, lão sẽ giúp người làm trụ trì ngôi chùa nhỏ này.

Lỗ Trình tròn mắt:

- Lỗ Trình càng không thể làm chuyện đó. Bởi Lỗ Trình thả lão tiền bối thì không phải Lỗ Trình bị trừng phạt mà chính sư phụ phải thọ hình tại Thiếu Lâm.

Lỗ Trình xuống giọng thật ôn nhu từ tốn:

- Nhiếp Thần tiền bối ráng nấn ná thêm mấy ngày nữa, khi nào đến đại hội chư tăng, Lỗ Trình và sư phụ sẽ xin cho người.

Nhiếp Thần Quân khoát tay:

- Hàm thụ võ công của lão người không chịu, phóng thích lão người cũng không chịu, người ở đây làm gì nữa, đi đi.

Lỗ Trình nhăn nhó:

- Không phải Lỗ Trình không muốn nghe lời lão tiền bối, nhưng khốn nỗi những gì lão tiền bối yêu cầu Lỗ Trình làm đều vượt quá khả năng của Lỗ Trình.

Nhiếp Thần Quân hừ nhạt một tiếng, quay mặt vào trong vách.

Lỗ Trình lưỡng lự rồi lắc đầu thở dài:

- Lỗ Trình sẽ ráng xin với Đại Bi Phương Trượng phóng thích Nhiếp Thần Quân tiền bối.

Nhiếp Thần Quân khoát tay:

- Lão sợ người chưa đến được Thiếu Lâm đã thành ma hòa thượng rồi. Đi đi!

Lỗ Trình lắc đầu bỏ đi.

Nghe bước chân của Lỗ Trình đã xa, Nhiếp Thần Quân mới thở dài một tiếng rồi than vãn:

- Lão trọc Du Tăng có được một tên đệ tử như tiểu hòa thượng thật là phúc đức cho lão, chứ không như mình.

Nhiếp Thần Quân vừa than xong thì có tiếng chân người đi tới ô cửa tò vò. Nhiếp Thần Quân không nhìn lên nhưng biết rõ kẻ vừa đến là ai. Lão quay mặt vào vách đá.

Tri Ngộ Năng nhìn qua cửa tò vò, tăng hắng.

Nhiếp Thần Quân khất khe nói:

- Tri hòa thượng lại đến yêu cầu lão phu truyền thụ tuyệt công Nhiếp Thần Đại Pháp hả?

Tri Ngộ Năng vuốt cọng râu tài:

- Nhiếp Thần Quân đã ở trong thạch lao thì đâu cần gì giữ bí mật tuyệt công Nhiếp Thần Đại Pháp của Thất Kỳ Ngọa Long. Lão chỉ cần trao tiểu bạch kỳ cho bản tăng thì bản tăng sẽ thả lão ngay.

Nhiếp Thần Quân quay ngoắt lại đối nhãn với Tri Ngộ Năng:

- Được, lão phu sẽ trao tiểu bạch kỳ cho Tri hòa thượng, chừng nào Tri hòa thượng thả lão phu ra đây.

Tri Ngộ Năng vuốt râu:

- Ê, bản tăng đâu có ngu để lão lừa chứ. Lão phải trao tiểu bạch kỳ cho bản tăng thì bản tăng mới thả lão ra.

Nhiếp Thần Quân chớp mắt. Đôi con ngươi lão chợt chuyển hóa sáng ngời trông chẳng khác nào hai hòn than cháy đỏ.

Nhiếp Thần Quân chớp mắt, từ đôi tinh nhãn của lão như lóe lên hai luồng sáng phóng vụt qua nhãn quan của Tri Ngộ Năng.

Tri Ngộ Năng như đã từng trải qua những chuyện này nên vội thụt xuống khỏi ô cửa tò vò.

Tri Ngộ Năng nói:

- Lão ma lại giở trò đó nữa. Rất tiếc lão không thể dụng Nhiếp Thần Đại Pháp để moi mắt của bản tăng được đâu, tổn công vô ích thôi.

Nhiếp Thần Quân cười khẩy rồi đáp lời Tri hòa thượng:

- Lão phu không muốn móc mắt ngươi đâu, mà chỉ muốn ngươi thụt đầu xuống để lão khỏi nhìn bản mặt của ngươi mà thôi.

Nhiếp Thần Quân tăng hắng rồi tiếp:

- Lão phu không giao tiểu bạch kỳ cho ngươi đâu, Tri hòa thượng đừng vọng tưởng.
- Nếu lão không giao cho bản tăng thì lão sẽ phải ở trong thạch lao này suốt đời.
- Chưa chắc. Dù lão phu có giao tiểu bạch kỳ cho Tri hòa thượng thì ngươi chưa hẳn đã có chìa khóa mở cửa thạch lao và xiềng xích của lão phu.

- Làm sao ngươi biết bản tăng không có?

Nhiếp Thần Quân cười khanh khách rồi nói:

- Giữ chìa khóa mở thạch lao và xiềng xích chỉ có lão Du Tăng, mà để gì lão đưa cho Tri hòa thượng.

Tri Ngộ Năng nhòm đầu nhìn qua cửa tò vò rồi thụt ngay:

- Nhiếp Thần lão ma không tin một ngay nào đó bản tăng sẽ là trụ trì của Long Thiền Tự à?

- Tin chứ, nhưng cho dù Tri hòa thượng có là trụ trì Long Thiền Tự thì lão phu cũng chẳng được ích lợi gì.

- Bản tăng sẽ thả lão.

- Hảo huyền. Tri hòa thượng ngỡ lão phu là đứa trẻ nít sao? Hòa thượng thúi đừng hòng lừa được lão. Tiểu bạch kỳ sẽ thuộc về Tri hòa thượng khi nào tự tay ngươi mở cửa thạch lao và xiềng xích phóng thích lão phu.

Tri Ngộ Năng cười khẩy, lắc đầu nói:

- Bản tăng cũng không phải là trẻ nít để cho Nhiếp Thần lão ma lừa.
- Thế thì lão trọc thúi nên rút đi được rồi đó.

Tri Ngộ Năng sa sầm dung diện, thuận tay ve cọng râu tài. Mặc dù bất nhẫn với lời miệt thị của Nhiếp Thần Quân, nhưng Tri hòa thượng vẫn giữ chất giọng từ tốn nói:

- Rượu mời lão không uống, thế thì uống rượu phạt vậy.
- Hòa thượng thúi nói vậy có ý gì? Chẳng lẽ ngươi dám chống lệnh Thiếu Lâm mà bức hại lão phu ư?
- Bất cứ chuyện gì Tri bản tăng cũng dám làm miễn sao đạt được mục đích của mình thôi. Nếu như Nhiếp Thần lão ma biết nhìn xa trông rộng thì hãy trao tiểu bạch kỳ cho bản tăng, ắt có ngày sẽ được tự do mà vẫy vùng trong giang hồ, xưng hùng xưng bá.

- Đa tạ lòng tốt của hòa thượng thúi, lão phu sợ trao tiểu bạch kỳ cho người rồi thì ta khó mà giữ được cái mạng mình.

Nhiếp Thần Quân khoát tay:

- Người đi được rồi đó, lão không có hứng đối đáp với người. Nếu là tiểu hòa thượng Lỗ Trình lão sẵn sàng giao tiểu bạch kỳ, còn với người thì đừng hòng.

Tri Ngộ Năng cau mày:

- Lão ma coi thường bản tăng hơn tên tiểu hòa thượng đó à?

- Tất nhiên rồi.

Tri Ngộ Năng hừ nhạt một tiếng:

- Được lắm. Cái thân cá chậu chim lồng của lão mà cũng huênh hoang coi thường bản tăng.

Tri Ngộ Năng vừa quay lưng thì giật thót một cái, bởi không biết từ lúc nào mà lũ rắn từ đâu bò ra nhưng nhúc. Đủ các loại rắn độc mà bất cứ ai thấy cũng phải rùng mình.

Tri Ngộ Tăng buột miệng, vừa thối lùi vừa hét lớn:

- Rắn... rắn. Sao ở đâu mà nhiều thế này?

Nghe tiếng kêu hoảng hốt thất hồn của Ngộ Năng, Nhiếp Thần Quân nhìn qua ô cửa tò vò.

Lão nói:

- Lần này lão phu sợ bọn hòa thượng Long Thiền Tự của lão Du Tăng phải nhờ đến lão phu thôi.

Nhiếp Thần Quân vừa dứt lời thì tiểu hòa thượng Lỗ Trình phi thân vào. Y thoáng một chút ngạc sửng sờ khi chạm mặt với Tri Ngộ Năng.

Tri Ngộ Năng hỏi Lỗ Trình:

- Lỗ Trình, người kéo từ đâu về chùa cả một lũ rắn độc vậy?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không phải tiểu đệ đi đâu, mà lũ rắn này như từ dưới đất lúc nhúc bò lên đó. Hồng biết chúng từ đâu đến đây nữa.

- Hừ, Long Thiền Tự từ trước đến nay đâu bao giờ có rắn.

Những con rắn độc đầu đàn nghênh cao đầu, phùng mang thè lưỡi, cất những tiếng khè khè, hướng mắt về phía Lỗ Trình và Tri Ngộ Năng.

Tri Ngộ Năng chỉ lũ rắn độc:

- Người xem kia.
- Nó chuẩn bị tấn công thúc thúc đó.

Nhiếp Thần Quân nói với Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng, người đến bên cửa tò vò thì chẳng có con rắn nào dám tấn công người đâu.

Lỗ Trình lưỡng lự.

Tri Ngộ Năng nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng, phải làm sao bây giờ?

Nhiếp Thần Quân lên tiếng đáp lời Tri Ngộ Năng:

- Còn làm sao nữa. Tri hòa thượng cứ thông báo với lão Du Tăng thả lão phu thì lão phu sẽ đuổi bầy rắn độc này cho lão dễ như trở bàn tay. Còn nếu như các người không thả lão e rằng bọn rắn độc sẽ làm cỏ hết tất cả hòa thượng của Long Thiền Tự.

Nhiếp Thần Quân vừa dứt lời thì Du Tăng từ ngoài trở đi hình cước pháp lướt qua đầu lũ rắn độc. Thoạt chỉ trong một cái chớp mắt, Du Tăng đã trụ thân ngay bên cạnh Lỗ Trình và Tri hòa thượng.

Lỗ Trình đầu vẫn đội lư hương trầm bốc khói quỳ xuống chân Du Tăng:

- Sư phụ.

Du Tăng đỡ Lỗ Trình đứng lên:

- Đệ tử đứng lên đi!

Du Tăng quay sang Nhiếp Thần Quân:

- A Di Đà Phật, bần tăng không thể thả lão Thần Quân được.

Nhiếp Thần Quân quắc mắt nhìn Du Tăng:

- Nếu lão trọc không thả lão phu thì người dùng kế sách gì để đối phó với lũ rắn độc của Tích Lịch Bang, chủ nhân xà đảo?

Du Tăng vẫn giữ nét mặt thâm nghiêm của bậc tu hành, ôn tồn nói:

- Giới luật phật gia không cho đệ tử sát sinh hại vật nên bản tăng chưa có cách gì để đối phó với lũ rắn độc của chủ nhân xà đảo Tích Lịch Bang.

- Lão chưa có cách trị bầy rắn độc thì còn chờ gì nữa mà chưa chịu phóng thích lão phu. Hay lão đợi đến lúc lũ rắn độc của Tích Lịch Bang làm ổ trong Long Thiền Tự mới thả lão phu hả.

- A Di Đà Phật, bản tăng không thể thả lão Thần Quân được.

Du Tăng quay lại Lỗ Trình:

- Đệ tử chuẩn bị đuổi rắn.

Lỗ Trình tròn mắt.

Nhiếp Thần Quân nạt Du Tăng:

- Lão trọc tính đưa gã tiểu hòa thượng làm mồi cho lũ rắn độc hay sao mà nói gã đuổi bầy rắn độc chứ. Ngay cả ngươi chưa chắc đã đuổi được chúng chứ đừng nói đến tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Du Tăng nhìn Lỗ Trình mà không màng đến lời cảnh báo của Nhiếp Thần Quân:

- Đệ tử nên nhớ đuổi rắn mà không được giết chúng, bởi ngươi giết chúng thì phạm vào sát giới khó mà đắc tu đạo hạnh để đến cõi Như Lai.

Lỗ Trình ôm quyền xá Du Tăng, chính hành động đó của Lỗ Trình suýt làm rơi chiếc lư hương trên đỉnh đầu:

- Đệ tử nghe theo chỉ dụ của sư phụ.

Nhiếp Thần Quân lo lắng, khẩn trương nói:

- Tiểu hòa thượng, ngươi đừng nghe lệnh lão Du Tăng. Bầy rắn độc có thể giết ngươi bất cứ lúc nào đó.

- Lệnh của sư phụ, vẫn bối không thể không nghe.

Nhiếp Thần Quân quay ngoắt về phía Du Tăng. Lão gằn giọng nói:

- Du Tăng hòa thượng, bộ lão không biết lão có được một tên đệ tử như tiểu hòa thượng là hiếm à.

- A Di Đà Phật. Bản tăng không có ý hại đệ tử của mình.

Đại sư nhìn Lỗ Trình:

- Đệ tử hãy đuổi bầy rắn này đi.

Nhiếp Thần Quân bực dọc nói:

- Lũ trọc các ngươi muốn về niết bàn gặp Phật Tổ Như Lai mà chẳng có lòng vị nhân, ép một tiểu tử như Lỗ Trình vào chỗ chết thì sao có thể đắc đạo được, huống gì tiểu hòa thượng còn là đệ tử của lão trọc.

Trong khi Nhiếp Thần Quân nói thì lũ rắn độc đã hung nhúc bò về phía Du Tăng, Tri Ngộ Tăng và Lỗ Trình.

Mặt Tri Ngộ Tăng lăm tấm mồ hôi, nhìn chằm chằm lũ rắn độc, còn Du Tăng thì vẫn bình thản như chẳng coi lũ rắn độc ra gì, trong khi Lỗ Trình thì lại căng thẳng ra mặt.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình xắn tay áo, cẩn thận bước lần đến lũ rắn độc.

Gương mặt Lỗ Trình căng thẳng đến cực độ. Tiểu hòa thượng từ từ thò tay đến toan thộp vào con rắn đầu đàn, nhưng tay y còn cách con rắn khoảng hai gang tay thì nó phùng mang, há miệng trông vô cùng hung tợn, mồm quạp tới.

Lỗ Trình nhan như cắt đứt tay lại.

Nhiếp Thần Quân buột miệng thét:

- Cẩn thận.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Nhiếp Thần Quân bực dọc nói với Lỗ Trình:

- Thôi, tiểu hòa thượng tránh ra đi!

Lỗ Trình dù nghe Nhiếp Thần Quân nói nhưng đâu dám thối bộ và cũng chẳng dám thò tay bắt rắn vì sợ sẽ bị chúng mổ.

Lũ rắn thấy đối phương có vẻ kinh sợ càng phùng mang phun khí độc.

Nhiếp Thần Quân nói:

- Du Tăng, lão phu vì tiểu hòa thượng mà giúp cho lão đó.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa thi triển Nhiếp Thần Đại Pháp. Đôi tinh nhãn của lão chuyển sắc hóa thành hai hòn than hồng rực.

Du Tăng ôn nhu nói với Lỗ Trình:

- Đệ tử lui về sau để Nhiếp Thần Quân thi thố chút tài năng cho ngươi mở mắt!

Được lệnh của Du Tăng, Lỗ Trình thối luôn ba bộ đứng bên cạnh ô cửa tò vò.

Khi Lỗ Trình vừa trụ thân thì cũng vừa lúc thấy những luồng nhãn quan rực rỡ từ đôi tinh nhãn của Nhiếp Thần Quân phủ chụp xuống lỗ rấn.

Lỗ rấn độc như co lại bởi gặp sát tinh. Chúng lúc nhúc quẩn thành một đồng rồi đột ngột bò nhanh ra ngoài.

Lỗ rấn vừa bò ra ngoài cửa thì bất ngờ từng con bị quăng trở lại.

- Bịch bịch...

Cùng với những con rấn bị quăng vào hành lang thạch lao thì tiếng của lão Lục Chỉ Thần Thâu không ngừng la hét:

- Trời ơi, không biết rấn ở đâu mà nhiều thế này?

Du Tăng cau mày.

Lục Chỉ Thần Thâu từ ngoài lướt vào. Lão chạm mặt Tri Ngộ Năng, Lỗ Trình và cả khuôn mặt của Nhiếp Thần Quân qua ô cửa tò vò.

Lão thâu nhi lắc đầu:

- Ô... Bộ Long Thiền Tự để xống chuồng rấn hay sao mà khắp chùa đâu đâu cũng có rấn.

Lỗ Trình căng thẳng nói với lão thần thâu:

- Lão huynh đến đây làm gì?

Lão Thần thâu nạt ngang:

- Lão huynh đến thăm đệ và bắt rấn giùm đệ đây.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa trở Vô Hình Thủ thộp bên này chụp bên kia nhanh không thể tưởng. Mỗi lần tay lão thộp thì ư như rằng có một con rấn độc như bị hút vào bản thủ của lão và bị quăng vào vách thạch lao.

- Bộp... bộp...

Chỉ trong chớp mắt hành lang thạch lao đã có hơn năm mươi xác rấn, con nào cũng bị vỡ đầu.

Nhiếp Thần Quân buột miệng nói:

- Hay... hay.

Loáng một cái chẳng còn con rắn độc nào trong hành lang thạch lao mà không bị Lục Chỉ Thần Thâu quăng vào vách đá bể đầu.

Du Tăng chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Lục Chỉ Thần Thâu giết hết lũ rắn độc thở phào một tiếng, đưa tay quạt mồ hôi trán. Lão nhìn xác lũ rắn độc nói:

- Bao nhiêu rắn đây thì chẳng biết làm món gì cho hết. Huống chi trên Đại Hồng Bảo Điện của Long Thiền Tự còn biết bao nhiêu nữa.

Lời Lục Chỉ Thần Thâu còn đọng trên hai cánh môi mỏng thì Tích Lịch Bang và phu nhân là Lâm Diệp Tuyền xuất hiện. Trang phục của hai người được may bằng những lớp da rắn trông thật kỳ lạ.

Tích Lịch Bang nhìn xác lũ rắn nằm chồng đống trước mặt rồi nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão già sáu ngón này có tài bắt rắn tất có tài nuôi rắn.

Lâm Diệp Tuyền hừ nhạc một tiếng:

- Hắn đã giết bao nhiêu rắn của Xà Đảo mà tướng công còn muốn đưa hắn về Xà Đảo nữa à. Thiếp chỉ muốn lột da gả tế cho lũ rắn của thiếp thôi,

Tích Lịch Bang gật đầu:

- Nếu như đó là ý của phu nhân.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn đôi phu phụ chủ nhân của Xà Đảo, nghiêm giọng hỏi:

- Hai người là ai?

Thiết Diện La Sát Lâm Diệp Tuyền quắc đôi mắt sáng ngời tỏa sát khí chiếu thẳng vào Lục Chỉ Thần Thâu:

- Người không biết chủ nhân Xà Đảo à? Nếu vậy bốn cô nương sẽ moi đôi mắt của người trước rồi mới nói danh tính của mình.

Lâm Diệp Tuyền vừa toan động thủ thì Du Tăng đã lách người che chắn trước Lục Chỉ Thần Thâu. Lão đại sư từ tốn chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Long Thiền Tự không phải là chốn hoang sơ không có chủ.

Tích Lịch Bang quắc mắt:

- Lão hòa thượng muốn thế chỗ của lão già sáu ngón. Được lắm, Tích mỡ và phu nhân thử coi bản lĩnh của lão đến đâu.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>